

18 Δεκεμβρίου 2015

Η Θυσία της Γέννησης του Χριστού (Μητροπολίτης Νικοπόλεως & Πρεβέζης Μελέτιος (†))

/ [Πεμπουσία](#)

Τι είναι η Ενανθρώπηση;

Η αμαρτία είναι πολύ μεγάλο κακό.

Εμείς, άνθρωποι φτωχοί και αδύνατοι, δεν θα μπορούσαμε να θεραπεύσουμε το κακό που κάνα-με με τις αμαρτίες μας. Μα και ούτε είμαστε πρόθυμοι να πάμε στο Θεό να του ζητήσουμε συγγνώ-μη. Γι' αυτό, μια και δεν πάμε εμείς, οι φταίχτες, στο Θεό, ταπεινώθηκε ο Θεός. Κατέβηκε και ήλθε κοντά μας. Για χάρη μας.

Αυτό σημαίνει η ενανθρώπιση του Χριστού.

Κατέβηκε ο Θεός και ήλθε κοντά μας, για να Τον καταλαβαίνουμε πιο καλά εμείς οι ταπεινοί και αμαρτωλοί και διεστραμμένοι άνθρωποι. Εμείς, που πιστεύουμε μόνο τα μάτια μας, τα χέρια μας και τα αυτιά μας. Δεν μας μίλησε μέσω αγγέλων. Αλλά έστειλε τον Υιό του, που ήλθε και έγινε άνθρωπος για μας. Τον πιάσαμε, Του μιλήσαμε, φάγαμε μαζί Του. Μας μίλησε και μας είπε για την ανάγκη υπακοής στο θέλημά Του, για την μετάνοια. Και προπαντός ήλθε κοντά μας, για να μας πει: «Εγώ, σαν Θεός, συγχωρώ τα αμαρτήματά σας. Και σας δέχομαι πάλι, εάν εσείς θελήσετε να διορθωθείτε».

Γι' αυτό ο Χριστός, όταν ήλθε στον κόσμο, έγι-νε για μας ΘΥΣΙΑ! Και πριν τον Σταυρό, και μόνο το ότι κατέβηκε ο Θεός από τον ουρανό στη γη και έγινε άνθρωπος, είναι θυσία!

Πόσο μεγάλη θυσία;

Ας υποθέσουμε ότι τσακωθήκαμε με κάποιον (από δική μας υπαιτιότητα), αλλά δεν πάμε να του ζητήσουμε συγγνώμη. Λέμε:

- Εγώ να ρίξω τον εγωισμό μου; Ποτέ να μη με συγχωρήσει! Εγώ δεν πάω!

Ας φαντασθούμε τώρα τι ταπείνωση και τι θυσία είναι, ο βρισμένος, ο αδικημένος, να ρθει να απλώσει πρώτος το χέρι!!!

Αυτή την ταπείνωση την ανέλαβε για μας ο Υιός του Θεού! Ήρθε στη γη και γεννήθηκε σε σταύλο.

Γιατί σε σταύλο;

Επειδή είχαμε καταντήσει (και έχουμε κατα-ντήσει) την γη ολόκληρη και την ζωή μας «σταύλο». Βρώμησε από τις αμαρτίες και από τις κακίες μας.

Το πρώτο λοιπόν βήμα, το έκανε ο Χριστός. Και αυτό το πρώτο βήμα της ταπείνωσής Του, το γιορτάζουμε τα Χριστούγεννα.

Μα και στο δεύτερο, και στο τρίτο βήμα Του προς εμάς ταπεινωνόταν όλο και περισσότερο. Αλλά εμείς, πού να Τον καταλάβουμε! Όχι μόνο δεν Τον καταλάβαμε και δεν Τον αναγνωρίσαμε, αλλά Τον βρίσαμε. Τον είπαμε αμαρτωλό, δαιμο-νολάτρη, φαγά, μέθυσο.

Στο τέλος, έχυσε το αίμα Του στο Σταυρό για μας. Για να μας πλένει με το αίμα Του από τις αμαρτίες μας.

Έγινε «ο Αμνός του Θεού ο αίρων την αμαρτίαν του κόσμου».

Πόσο Τον πιστεύουμε;

Φυσικά είμαστε χριστιανοί και τον Χριστό Τον πιστεύουμε και Τον αγαπάμε. Ο καθένας με τον τρόπο του. Με τις δυνάμεις του. Τις εσωτερικές. Τις πνευματικές. Όπως βέβαια μας τις έχουν αφήσει οι αμαρτίες μας. Μια αρρώστια με τα μικρό-βιά της σμπαραλιάζει τον σωματικό οργανισμό. Η αμαρτία σμπαραλιάζει τον εσωτερικό κόσμο.

Παρά ταύτα, επειδή γεννηθήκαμε από πα-τέρες, όχι βέβαια σαν τον Αβραάμ, αλλά πάντως, ανθρώπους που αγαπούσαν τον Χριστό και πί-στευαν στον Χριστό, Τον πιστεύουμε και εμείς. Όσο αδύναμοι και αν είμαστε, Τον αγαπάμε και θέλουμε να είμαστε κοντά Του. Και τις ημέρες των εορτών το δείχνουμε λίγο περισσότερο. Κάνουμε ένα βήμα μεγαλύτερο για να Τον πλησιάσουμε. Προσπαθούμε να κάνουμε τη ζωή μας να στρέφε-ται γύρω από τον Χριστό. Και Του το λέμε, με τον τρόπο του ο καθένας, τον φτωχό και τον αδύνατο, ότι θέλουμε να είμαστε Δικοί του.

[Συνεχίζεται]